

Disse handelsrejsende er efter gældende ret omfattet af kommissionslovens kapitel IV.

Ansatte handelsrejsende er omfattet af funktionærloven, medmindre den pågældendes beskæftigelse gennemsnitligt er under 15 timer ugentligt, jf. funktionærlovens § 1, stk. 2. Lovforslagets regler er således et resultat af grundige overvejelser over, hvorvidt og i hvilket omfang der tillige skal være regler om ansatte handelsrejsende i en lov om handelsagenter.

Til § 31

Bestemmelsen indeholder en definition af begrebet ansatte handelsrejsende.

Den handelsrejsendes opgave er at opsøge arbejdsgiverens kunder og i forbindelse hermed virke for salg eller køb af varer. Hvis formålet med kunde-
besøget i væsentligt omfang er udbringning af bestilte varer og eventuelt levering af varer ved samtidig bestilling, vil der ikke være tale om en handelsrejsende i lovens forstand. Hvis den ansatte samtidig med optagelse af ordrer på levering af varer udfører tjenesteydelser, der står i forbindelse med varen, kan det også give anledning til tvivl, om den pågældende er handelsrejsende. Det må dog normalt være tilstrækkeligt, at salgsarbejdet udgør den overvejende del af arbejdet.

I modsætning til efter kommissionsloven er der ikke skelnet mellem handelsrejsende, der rejser fra sted til sted, og handelsrejsende, der virker på en bestemt »plads«. Definitionen omfatter endvidere både handelsrejsende, der afsætter varer, og handelsrejsende, der virker for køb af varer.

Sædvanligvis har den handelsrejsende alene vareprøver med under besøget hos kunden, hvorimod han ikke medbringer den konkrete vare, kunden skal købe. I enkelte brancher, f.eks. i guldsmedebranchen, er det dog sædvanligt, at varerne medføres, og i så fald må forholdet på trods af dette alligevel anses for omfattet af reglerne om handelsrejsende.

Til § 32

Bestemmelsen svarer til kommissionslovens § 86, stk. 2. Endvidere indeholder funktionærlovens § 15 en beslægtet regel, hvorefter en funktionær har ret til uden samtykke fra arbejdsgiveren at påtage sig hverv uden for tjenesten, når dette kan røgtes uden ulempe for virksomheden.

Arbejdsgruppens flertal fandt, at arbejdsgiveren kan have en væsentligt interesse i at kunne modsætte sig, at den handelsrejsende under udførelsen af sit arbejde arbejder for at sælge andre, eventuelt konkurrerende, varer, hvad enten dette sker for en anden arbejdsgiver eller for egen regning.

Flertallet foreslog derfor en regel svarende til kommissionslovens § 86, stk. 2, indsat i lovudkastet.

Arbejdsgruppens mindretal (Danmarks Aktive Handelsrejsendes repræsentant) fandt bestemmelsen i overensstemmelse med gældende ret og derfor overflødig. Efter mindretallets opfattelse var bestemmelsen udtryk for en forskelsbehandling, og der var risiko for, at bestemmelsen helt ubegrundet ville kunne anvendes af arbejdsgiveren mod den ansatte handelsrejsendes interesser. Mindretallet henviste navnlig til, at lovgivningen ikke i øvrigt regulerer, i hvilket omfang en gruppe af ansatte må arbejde for andre. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at andre ansatte ubegrænset må arbejde for andre hvervgivere, idet dette spørgsmål reguleres af retspraksis på baggrund af almindelige overvejelser over den anden beskæftigelses forenelighed med hvervet, navnlig på baggrund af arbejdets omfang og karakter.

Justitsministeriet kan tilslutte sig flertallets betragtninger, og den foreslåede bestemmelse er således i overensstemmelse med det af flertallet foreslåede i lovudkastet.

Bestemmelsen berører ikke den handelsrejsendes adgang til at påtage sig andet arbejde uden for arbejdstiden, jf. herved funktionærlovens § 15.

Til § 33

Den foreslåede bestemmelse vedrører kun ansatte handelsrejsende, der efter aftale med arbejdsgiveren aflønnes helt eller delvis med provision.

Det foreslås således, at lovforslagets regler om provision også skal gælde for ansatte handelsrejsende. I modsat fald ville spørgsmålet om provision for denne gruppe af ansatte være helt ulovreguleret.

Det foreslås dog, at lovens regler om provision frit skal kunne fraviges ved aftale i ansættelsesforhold. Justitsministeriet følger med dette forslag indstillingen fra arbejdsgruppens flertal, der ikke fandt tilstrækkelig grund til også at gøre reglerne ufravigelig i disse situationer. Arbejdsgruppens mindretal (Danmarks Aktive Handelsrejsendes repræsentant) anførte, at det i praksis ofte er mere eller mindre tilfældigt, om en person er ansat eller agent, i hvert fald hvis den pågældende udelukkende aflønnes med provision, og mindretallet fandt det derfor uforståeligt, at reglerne for de to grupper skal have forskellig karakter.

Efter det for Justitsministeriet oplyste kan aflønningsformen for ansatte handelsrejsende variere en del. Der kan være tale om, at den handelsrejsende skal lønnes i form af en kombination af fast løn og provision, eller at lønnen alene skal bestå i provision, eventuelt en garanteret minimumsprovision eller en